

NARRATIVA

El sol de mitjanit

una història que et farà reflexionar...

LARA SEGOVIA

OLÍVIA

Les meves curtes cames descansen sobre el suau llençol i el meu cap reposa al còmode coixí, avui m'he aixecat abans de temps així que decideixo esperar al meu despertador que està programat per sonar a les 22:00, una hora poc habitual si tenim en compte la vida d'un adolescent normal, amb una casa normal i una família normal amb una vida normal.

Aquest no és el meu cas. Em dic Olivia i tinc XP.

La xeroderma pigmentada és una malaltia hereditària poc comú, els meus pares eren portadors, i aquíestic jo, sóc única entre un milió.

Visc a una petita ciutat al nord de Texas, el meu veïnat és tranquil com qualsevol, encara que només el trepitjo quan no hi ha ningú. Això és el que passa quan només pots sortir al carrer si es fosc.

El meu pare al llarg de la meva curta vida per mi ha fet de professor, d'amic, de company, de família i de mare. La mare va morir quan jo era petita, ni tan sols puc recordar bé el seu aspecte, però sé que era molt guapa; pèl-roig alta prima amb els ulls verds i tocava la guitarra. El pare diu que m'assemblo molt a ella, ja sigui tant en l'aspecte com en la nostra passió per tocar la guitarra. Vaig començar des de molt petita, ja que tantes hores tancada a casa necessitava distracció; el pare així doncs, em va regalar la meva primera guitarra i a partir d'allà no em separo d'ella.

-Què fas desperta tant aviat?- escolto que diu el meu pare entrant a la meva habitació.

-Bueno això de aviat...-faig broma.

-Recorda que demà es la graduació- reconec aquest to de veu, està emocionat.

-Si, ja ho sé. Tampoc és res de l'altre mon, la gent normal de la meva edat sortirà de festa per celebrar-ho i jo em quedaré a casa tancada. Quina il·lusió!- Dic amb un to sarcàstic.

-Au va no siguis rondinaire, si vols, diga-li a l'Alison que vingui a casa a dormir, podem veure pel·lícules i demanar menjar xinès, va serà divertit!

L'Alison és la meva única amiga, mentre tothom es quedava mirant me casa i xiuxiuejant que creien que jo era un vampir, l'Alison va picar al timbre i va preguntar-li al meu pare que em passava i perquè no anava a l'escola com qualsevol nen normal, un cop el meu pare va explicar-li, venia tots els caps de setmana a fer-me companyia. A partir d'allà ens vam fer molt amigues i vam agafar confiança molt ràpid. Així però, l'Alison sap absolutament tots els meus secrets, com per exemple; que estic enamorada d'en Mark, un noi que porta tota la vida passant per davant del meu jardí cada dia per anar a l'institut. Pel que

explica l'Alison es el típic noi popular que té mil noies darrera, que és molt bo en els esports i treu molt bones notes, com una autèntica pel·lícula d'adolescents de Hollywood. Això no treu que estigui desperta cada matí a les 8:34 per veure'l passar amb el monopatí.

-Llavors, li diràs?- em pregunta el meu pare que s'ha adonat que tenia el cap a tres quarts de quinze.

-No sé, l'Alison al contrari de mi te més amics, és a dir que segurament anirà a alguna festa on l'hagin convidat i es quedarà a veure sortir el sol a la platja com fan tots els anys l'últim dia de curs.- li explico.

-Com vulguis. Ah si, que no se t'oblidi que avui has d'anar a fer l'examen neurològic de cada mes. També...-

-Tinc la examinació de la pell i els ulls per a lo del teixit cancerós i bla bla..-
Interrompo-

- Ja ho sé, es lo de cada mes. Gràcies per recordar-ho igualment- Intento no sonar tan grollera.

En el fons sé que es preocupa per mi i que tot el que fa i diu ho fa pensant en el meu bé. Tampoc vull que pateixi tant, és un home molt fort i lluitador. Quan va morir la mare ell va seguir cap endavant amb un somriure a la cara donant tot per mi i es mereix tot i més.

Després de tenir aquesta petita conversa amb el pare, pujo l'escala fins la meva habitació. La veritat que tenim una casa bastant gran per viure-hi només nosaltres dos encara que la majoria del pis de dalt és meu, és a dir, al passar tantes hores dins de casa vam decidir fer la meva habitació lo més gran possible.

Totes les finestres de la casa estan especialment cobertes per a que la llum de sol no entri, incloent la claraboia dissenyada per a que no entri el sol que vaig demanar que em fiquessin a la meva habitació just a sobre del meu llit. Sembla estrany que hagi demanat una claraboia si no em pot arribar el sol, però també existeix la nit, quan no puc sortir a passejar em poso a mirar els estels, i sé, que el més brillant de tots és la mare.

Un cop estic a la meva habitació me'n adono que la primera classe que tinc avui es de música, per lo tant la felicitat s'apodera de mi. El pare no es que sàpiga molt de música, però no en necessito que em faci de professor en aquesta assignatura. Començo abans de lo previst mirant un vídeo que s'ha fet viral, surt una noia que diria que es de la meva mateixa edat tocant el violí en mig del carrer, a plena llum del sol. La gent aplaudeix i balla mentre que li tiren alguna que altre moneda.

De sobte m'entren ganes de tocar la guitarra, bé, en realitat sempre en tinc. Si sóc sincera m'he cansat de sempre tocar les mateixes cançons, així que aprofitant la inspiració que m'ha transmès el vídeo de la noia i les ganes que tinc de completar el meu quadern on escriu totes les notes i lletres de les meves pròpies cançons, em decideixo per començar a escriure una de nova.

Després el dia transcorre com un de normal com sempre, excepte si no fos per un petit detall, i és que l'Alison ha vingut a sopar a casa per a entregar-me els uniformes de la graduació per demà, com no puc assistir farem una videoconferència. Com de costum hem xerrat una estona amb el pare mentres menjàvem una pizza boníssima que han anat a buscar del restaurant de costat de casa.

Menteixo si dic que no estic emocionada, el fet de haver estat tota la vida estudiant a casa no treu que estigui contenta per tenir els meus estudis, almenys els tinc, a la meua manera però els tinc. Encara que dubto que pugui arribar a tenir un ofici normal, i si l'arribo a tenir el tindria de torn de

nit. És difícil que aconseguixi un ofici que realment m'agradi ja que el meu somni és ser reconeguda per la meua música, de moment l'únic fan que tinc deixant de costat el meu pare i l'Alison, és en Ben.

Vaig conèixer en Ben el primer cop que vaig decidir anar a tocar la guitarra a l'estació de trens, ell és qui ven els bitllets.

No és una gran estació que diguem però per això mateix m'agrada anar allà a tocar. Poc a poc en Ben es va anar fent de la família i sempre em dóna suport a totes i cada una de les meves cançons.

Això si, em moriria si pel que fos algú pogués llegir el meu quadern, ja que també és una mena de diari on escric el que sento, ja sigui pels meus sentiments cap a en Mark o les ganes que tinc de poder sentir el calor del sol.

Quan me'n adono ja és hora de dormir, bé, segons l'horari d'avui perquè demà tinc la graduació i vull assistir a la mateixa hora. Així doncs intento descansar els ulls i agafar la son.

-Bon dia! Bon dia! Bon dia!- em desperta la veu del meu pare.

-Bon dia- dic amb la veu de dormida. Ahir em va costar adormir-me ja que els pensaments sobre la graduació i el meu futur rondaven pel meu cap. Això vol dir que la meua mala cara de no haver dormit lo suficient serà protagonista del dia d'avui

-Saps quin dia és avui veritat?- esclata el pare que sembla més emocionat que jo

-Si, el dia de la meva graduació- Responc contenta.-Ara que penso m'haig d'arreglar que comença en tan sols dues hores així que si no et fa res..- Somric

-Doncs a que esperes? ves a preparar-te! de mentre jo prepararé l'esmorzar.

Mentre em dirigeixo cap al lavabo puc notar una lleu picor a l'esquena però no li dono importància. Tanco la porta i començo a treure'm el pijama fins que em quedo nua davant del mirall. M'analitzo i puc observar les petites taques vermelles que decoren el meu cos, no té gaire bona pinta així que penso en que m'han d'arribar els resultats de les proves mensuals i que haig de ser positiva com sempre m'ha ensenyat el meu pare.

Quan surto de la dutxa l'olor a gofres i cafè inunden les meves fosses nasals, així que em poso un xandall, una suadora i baixo corrents amb el cabell mullat abans de que l'esmorzar es refredi.

-Bueno tenim aquí al pare de l'any! professor de totes les matèries, metge, cuiner i pare, ho tens tot!- Dic animant-lo

-Molt graciosa tu, hauries de ser humorista- em diu rient.-no sóc pas cap professor de debò, faig el que puc per a que estudiis com si anessis a un institut normal, i metge... No cal ser metge per a saber que tens febre- Diu traient-se mèrits.

-Doncs per mi seguiràs sent el millor professor i el millor metge, encara que no sigui de debò.-

-Va no siguis pilota i posa't a esmorzar que es refredarà si no t'espaviles- em diu ficant-me pressa-

Faig una mossegada al gofre i puc saborejar que està més bo que de costum, o això crec, pot ser és que tinc molta gana. En un tres i no res veig que m'he acabat l'esmorzar i que només em queda un glop de cafè, per lo tant m'acabo el cafè, fico tot al rentavaixelles i pujo corrents a vestir-me. Després d'estar casi un quart d'hora davant l'armari, em decanto per un vestit groc ja que la toga és de color blau fosc al igual que el birret, que aquest porta la borla de color groga també. Em quedo cinc minuts més mirant-me al mirall pensant en quin pentinat em quedaria bé, vull provar algo nou però acabo fent-me les ondes que sempre porto, encara que avui amb aquest vestit em queden millor. Respecte al maquillatge, decideixo que em maquillaré de forma natural, encara que sé que al pare no li agrada molt; segons ell estic tapant la meva verdadera bellesa. No he

acabat de posar-me el *gloss* quan miro el rellotge i veig que només queden deu minuts per a que comenci la videoconferència.

No entenc a que es deuen aquests nervis, ni tan sols podré estar present. M'imagino la cara de tothom al veurem durant un parell de minuts a la pantalla gegant que hi ha a la sala d'actes de l'institut, a més , he preparat algunes paraules perquè encara que no pugui estar en físic, també tinc dret a expressar-me.

Quan baixo al pis de baix em trobo al meu pare esperant-me, ha preparat tot, de fet, ha muntat fins i tot l'ambient per a que em senti més còmode.

-Estàs molt guapa Olívia- em diu amb la seva reconeixible veu dolça-

-Gràcies, segur que vaig bé? no estic segura de com em queda el vestit-

-Et queda genial com tot- no puc evitar abraçar-lo.

La trucada interromp la nostra abraçada i m'apresso a retocar-me el barret i a col·locar-me davant de la càmera. Faig clic en respondre i ràpidament puc reconèixer a la directora amb l'Alison al costat.

-Hola Olívia, teníem moltes ganes de veure't i de que arribés aquest moment, com estàs?-

-Hola senyora Wes, estic bastant nerviosa però suposo que no sóc l'única avui és un dia molt especial per a mi, gràcies per fer tot això per mi.-

-No cal que donis les gràcies, és més, t'ho mereixes. Has estat fent un gran esforç tots aquests anys i només faltaria que no fossi reconeguda. Ets una estudiant exemplar i un exemple a seguir, estem tots molt orgullosos de tu.

-Gràcies de veritat, no hagués estat possible si vosaltres no haguéssiu ajudat, la majoria heu estat dia tres dia fent un seguiment de les feines i ajudant tot el que heu pogut- Escolto com criden a la senyora Wes per a que faci l'acte de benvinguda i la somric com a gest de que pot marxar. Em quedo amb l'Alison que m'explica que és l'encarregada de fer que la meva cara apareixi a la pantalla.

Em sec a la meva cadira d'escriptori provant diferents somriures que puc fer per a quan arribi el gran moment. Sé que molta gent em coneix com a la "nena vampir" entre altres mots ximpls, i els hi vull demostrar que sóc una més, que jo també puc tenir una vida com la d'ells però a la meva manera. En el moment més inesperat escolto com criden a l'Alison, li faig un gest per a que s'aixequi i l'obligo o que posi el portàtil enfocant cap a l'escenari per així poder veure-la.

En un tres i no res ja torna a estar amb mi, m'explica com els seus nervis s'han apoderat del seu cos i l'adrenalina que és estar davant de tot l'institut. Em quedo rumiant i arribo a la conclusió de que mai arribaré a sentir aquesta sensació.

Des de la meva pantalla puc veure a la senyora West pujant a l'escenari, la meva intuïció em diu que el meu moment està arribant i no puc evitar estar un xic tensa.

-Bé, a continuació volem reconèixer a una estudiant que mai ha tirat la tovallola, que sempre s'ha superat a ella mateixa i que ha fet tot el possible per a guanyar-se aquest diploma.-

L'alison m'avisa que en tres segons sortiré a la pantalla.

-Amb tots vosaltres, Olívia Garver. Un Aplaudiment per a ella.-

No puc evitar emocionar-me al escoltar tota la gent cridant i aplaudint, em sento estimada i juro que recordaré aquest moment durant tota la meva vida.-

-Abans de res, moltes gràcies per fer això possible, aquest diploma significa molt per a mi- Estic tan nerviosa que casi m'oblido el que volia dir, miro cap a davant i veig al meu pare somrient i es quan de sobte sé perfectament el que vull dir.

-Volia donar les gràcies al meu professor de llengua, al meu professor de matemàtiques, de plàstica, de fotografia, de literatura , de geologia i de totes les assignatures que hi han. Gràcies papa.- Òbviament no em puc deixar a la senyora West que ha fet que tot això sigui possible, i a tot el professorat per a contactar amb el meu pare i fer que ell pugui donar-me classes a mi. Gràcies a tothom que ha aportat el seu granet de sorra en aquesta etapa de la meva vida.-

Quan acabo em sento realment agust, m'he desfogat i per fi ha arribat el dia que alguns portàvem molt de temps desitjant; l'últim dia de l'últim curs.

Convido al meu pare a que sigui al meu costat per a seguir la graduació en línia i anem comentant a mida que passa el temps.

Quan l'event acaba és relativament tard i optem per a demanar uns plats boníssim de pasta que fan al restaurant de costat de casa, i esperem a que ens el portin.

-Quan acabem de dinar vols fer una maratón de la nova sèrie que anuncien tant a la televisió?- La veritat que no em ve gaire de gust.

-Prefereixo guardar-la per a aquesta nit, ja que com de costum no m'han convidat a cap festa i no tindrè res a fer-

-No siguis així dona, no et perds gaire cosa, adolescents borratxos i música a tot volum-

-Si tu ho dius...-

-Clar que si, fes-me cas que no es res de l'altre món-

-Ja però mai va malament provar coses noves.. Bé, la meva guitarra m'està esperant a la meva habitació així que si em permetes aniré a fer-li companyia.-

-Per quan una nova cançó? fa molt que no t'escolto.-

-Pues per a quan desenvolupi la meva idea, però si no em deixes anar a la habitació poc podré escriure-la- li dic rondinant de broma.

-Ves-hi, ves-hi , mentre després em facis un concert privat..-

-Ja en parlarem ja- Li dic mentre pujo lentament les escales-

Quan estic entrant a l'habitació se'm treuen de sobte les ganes de tocar la guitarra al veure el meu llit tan ben fet, així que m'estiro i començo a tafanejar una mica les xarxes socials.

Només faig que veure fotos de les vestimentes de la gent que s'està preparant per les festes que hi han preparades per a avui a la nit. A vegades em pregunto que si per algun cas en especial em convidessin a alguna algun dia, si el meu pare em deixaria anar, encara que als segons de pensar això ja me'n penedeixo perquè sé que les possibilitats de que em convidin a una festa son molt baixes. Per oblidar-me d'aquest tema i aïllar-me una mica del món superficial de les xarxes socials, connecto els meus auriculars al meu telèfon mòbil i poso les meves cançons preferides.

Escrivint al meu diari i escoltant música la tarda se'm passa volant, quan miro l'hora veig que ja és hora de sopar, i decideixo baixar al menjador a veure que trama el meu pare, ja que només sortir de l'habitació, puc olorar una olor més bona que la d'aquest matí, però dubto que faci gofres per sopar.

Paro la taula i intento fer una ullada per veure que és això que olora tan bé. Puc observar que el pare ha fet pollastre amb curri i un deliciós pastís de poma per a el postre, a l'instant se'm fa la boca aigua.

-Avui m'ha trucat en Ben- Diu el pare somrient.

-Ah si? que t'ha dit?- dic amb certa estranyesa-

-Volia saber com t'ha anat la graduació, i vol saber quan tornaràs a visitar-lo, diu que ara el seu torn es sempre de nit i que l'encantaria que anessis com abans.

Als segons de sortir aquesta frase per la boca del meu pare, se m'acut la brillant idea de anar avui a l'estació de trens a tocar amb la guitarra, com ho feia abans, però, aquest cop quedar-me fins una mica més tard ja que en el tren de les 12pm es quan venen més passatgers.

Vaig anar a tocar a l'estació per primer cop a l'estiu de l'any passat, era una manera de desfogar-me i de tocar i cantar en públic. Poc a poc vaig acabar anant cada dissabte de 21h a 22h, fins que em vaig cansar i vaig decidir que no valia la pena caminar quinze minuts fins l'estació, un cop allà només tocar mitja hora i uns altres 15 per tornar. Però avui és el dia de la graduació i crec que puc arribar a negociar amb el pare per arribar després del tren de les 12h.

-Pues ara que ho dius.. Que et sembla si vaig avui?-

-Olívia, ja son les 21 passades, i saps que no m'agrada que estiguis sola per la nit- diu amb to de preocupació.

-Ja però necessito inspiració per a la meva nova cançó, també vull veure a en Ben i també vull sortir de casa, a més, avui és el dia de la graduació, és un dia especial i perfecte per a que em deixis quedar-me tocant fins que arribi el tren de les 12. No em passarà res, si us plau!- Un cop li he dit això, me'n adono de lo ràpid que he parlat.

-No em fa gaire gràci...-

-Si us plau!!- em poso de genolls-

-Està bé, però et vull a casa a les 12:15 puntual, ves en compte per quin camí tornes i si et passa qualsevol cosa o vols que et vagi a buscar, truca'm al telèfon de la feina que ja saps que haig d'estar connectat fins tard per si hi ha alguna urgència, D'acord?-

-Gràcies papa, t'estimo!.- Pronuncio aquestes paraules mentre pujo corrents per agafar la meva guitarra i no perdre ni un minut més.

Quan surto per la porta puc inhalar el aire fresc que hi ha a les nits, i puc notar la humitat del terra. Sense pensar-mho dos cops vaig directa cap a l'estació.

Un cop he arribat la nostàlgia s'apodera de mi al visualitzar-me tocant just aquí l'any passat, del primer cop que vaig decidir cantar en públic.

-Olívia?!- escolto dir a en ben mentre surt de la cabina de la venta de tiquets-

-Ben!- l'abraço.

- Que gran que estàs... i que alta! Com és que has tornat?- escolto que diu emocionat.

-Per 2 simples motius; et trobava a faltar i necessito inspiració per a la meva nova cançó.-

-Ja saps, això és casa teva, fins quina hora et deixa avui?-

-He estat negociant amb ell... I tornaré després del tren de les 12h-

-Al de les 12!?- diu emocionat alhora que confós- Pues ja saps prepara't perquè el tren de les 22:30 li queden 3 minuts per arribar i vull que escoltin la teva súper veu.-

-Al final em faràs posar-me com un tomàquet- Li faig broma.-

De mentre vaig traient la guitarra alhora que el meu diari per a seure'm al banc de sempre i m'ampresuro a començar a tocar just al obrir-se les portes del tren per baixar.

I de sobte, al sentir el tacte de les cordes amb els meus dits, el meu cap viatge a un estat tranquil, de pau, sense preocupacions, sense normes, sense Xp.

MARK

Em trobo assegut amb una foguera davant i gent adinerada al meu voltant. La veritat que jo veig avui com un dia normal i corrent, simplement ens han donat un tros de paper signat i s'han acabat les classes, res més.

-Ei tio, et passa alguna cosa?- Escolto que em pregunta algú que no aconsegueixo distingir ja que la meva mirada està fixa en la foguera.-

-No- Responc amb to groller.-

La vida d'adolescent no es gaire fàcil, i més si tens pressions per a tot arreu.

Paro de mirar la foguera i miro al meu voltant, veig a tothom rient, bevent i ballant. Després d'això em visualitzo a mi, aquí assegut, sol. I em plantejo si realment el que vull és estar en aquesta festa. La meva ment repeteix un cop i un altre que haig d'estar aquí, ja que el tio més popular de l'institut no pot fallar a una de les festes més luxoses Així que com a bon noi popular que soc decideixo aixecar-me i anar a buscar a algun dels meus amics.

-Home ,si estàs viu.-

-No podia faltar jo aquí- Dic presumint

Mentre .acabo la frase veig com la Victoria s'apropa lentament a mi.

Els meus amics queden bocabadats i els escolto fer safareig. La Victòria és la típica noia guapa amb diners que tots els nois van darrera d'ella, prepotent , presumida i amb un caràcter manaire. Sincerament no se que li veuen.

-Mark, no sabia que havies vingut- Em diu amb una mirada seductora.

-Pues aquí estoy, es que no me ves?- Responc vacilant.

Sé que li agrado, però mai aconseguirà que a mi també m'agradi ella, no m'agrada l'actitud que té cap els altres i a més, jo mai em penso enamorar, això es una cosa per a pingats.

-Vols que anem a prendre algo o a fer un tomb?- Em diu mentre m'intenta agafar de la mà per a que m'envagi amb ella.

-La veritat que no em ve gens de gust, si vull estar amb tu ja t'ho diré, de moment te'n pots anar.- Sé que no son maneres per dir les coses però hi ha cops que em poso massa nerviós quan hi ha més contacte del que hauria d'haver.

-Tío, perquè ha fet això?! era la teva oportunitat per lligar-te a la noia més guapa del institut! ets un tossut- Escolto que diu un dels meus amics ni tan sols em giro per veure qui m'ho ha dit.

Miro la hora i observo que les agulles marquen les 23:30 i penso si de veritat vull estar aquí fins les 8 del matí després de que hagi sortit el sol com fan cada any, o si prefereixo anar me'n a casa i estar tranquil a la meva habitació veient una pel·lícula.

Després de cinc minuts pensant pros i contras, decideixo que m'és igual el que digui la gent per lo tant vaig a agafar la meva jaqueta per anar me'n a casa.

-Ja te'n vas?-

-Mark que fas?-

-Et trobes bé?-

Escolto molta gent parlant-me de sobte, faig oïdes sordes i vaig directe cap el camí a casa.

Desembolico els meus auriculars i em poso música per a que el camí se'm faci més ràpid. A les 3 cançons veig que ja no escolto res i comprovo que el meu telèfon mòbil ja no te bateria, el cabreig que tinc es monumental. Tinc ganes de fotre un cop de puny a qualsevol cosa, avui ha sigut un dia de merda.

Escolto una melodia peculiar mentres camino, que cada cop es va fent més forta i quan la curiositat s'apodera de mi intento esbrinar d'on ve, tampoc tinc una altre cosa a fer.

La meva bona audició em porta a l'estació, em quedo parat durant quinze segons amb els ulls tancats per a escoltar-la a la perfecció.

És una veu preciosa, la combinació de la guitarra fent notes greus amb la veu d'una noia aguda fa que a l'instant se'm posa la pell de gallina. Gaudeixo tant que la cançó se'm passa volant, la intriga de veure de qui es aquesta veu es tan forta que faig la volta a tota l'estació fins que per fi, la trobo.

OLÍVIA

L'adrenalina és protagonista de la meva nit, ja que avui he donat tot i em sento satisfeta i eufòrica. Quan miro el rellotge veig que just és hora de recollir, així que m'aixeco i m'ajupo per ficar la guitarra a la funda, però sense voler faig un cop al meu diari fent que caiguin i surtin totes les partitures que tenia ficades dins. Quan em giro per agafar el meu diari veig un braç estes, amb la mà subjectant el meu diari. Quan miro cap a dalt per posar-li cara a qui sigui que tingui el meu diari el meu cor s'accelera.

-Crec que això és teu- No em crec que el mateix Mark Prescott m'estigui parlant. Em plantejo que pot ser un somni.

-Si, jo també ho crec, això.. Gracies- No sé que dir.

-T'he escoltat tocar-

-Si doncs ja m'anava ho sento tinc pressa-

-Perquè tens tanta pressa? es divendres i és l'últim dia de curs. Per cert vius aquí? a quin institut vas? mai t'he vist.-

-Si però aquesta ciutat es.. aquesta ciutat és molt gran, ho sento m'he d'anar-

Començo a caminar i noto que els seus passos no estan molt lluny dels meus.

-Ni tan sols m'has dit com et dius!-.

-Olivia, em dic Olivia!- Dic mig cridant mentre accelero el pas.

-Un plaer Olivia, ens veiem!-.

Ens veiem? Això que vol dir? Em voldrà veure? No em puc creure el que acaba de passar. De camí a casa no puc parar de pensar en lo succeït fa tan sols deu minuts. He parlat amb en Mark.

Quan obro la porta de casa intento evitar les preguntes que em fa el pare dient-li que tinc pressa perquè se m'ha ocorregut una idea per la meva cançó i que necessito pujar a la meva habitació per escriure-la. En realitat tinc pressa per explicar-li a l'Alison el que m'acaba de passar.

Després de parlar duran aproximadament una hora, tinc la necessitat de explicar-ho tot al meu diari.

Després de 5 minuts buscant-lo, perdo els nervis, no sé on l'he deixat. Em quedo rumiant on pot estar i al final caic. En Mark te el meu diari. M'agafa un mal de panxa increïble dels nervis, no pot ser, allà tinc milers i milers de coses i si pel que fos ho llegís em moriria. Per evitar pensar-hi més faig l'esforç d'anar a dormir i ja pensaré demà com recuperar-lo.

Al matí següent quan em llevo, vaig directament a fer-me una dutxa. Les marques i la picor que em vaig trobar ahir a la pell no disminueixen i començo a plantejar-me l'idea de dir-li al pare, encara que no el vull preocupar. Quan m'he vestit i pentinat baixo abaix per a preparar-me l'esmorzar i veig que el pare ja és despert, també veig el meu diari a sobre la taula.

-Bon dia, com et va anar ahir? No em vas dir res al final- Em diu content alhora que preocupat.

-Bé, va anar molt bé. Com és que el meu diari està aquí?-

-L'he trobat a la bústia aquest matí, quan he anat a revisar el correu m'he l'he trobat allà-

El detall d'en Mark d'obrir la primera pàgina on tinc apuntat el meu nom i direcció per si de cas i el fet de que l'hagi portat fins a casa, em posa els pèls de punta. A sobre de la taula no només hi ha el meu diari, també hi ha cartes del centre mèdic suposo que amb el resultat de les proves mensuals.

-Olivia, hem de parlar.- La seva expressió canvia radicalment quan s'adona que sóc conscient de que hi ha els resultats a sobre de la taula.

-Va tot bé?- Ja em tremola la veu.

-El temps va comptant i les últimes proves no han anat bé. Si tot segueix així el mes que ve haurem d'ingressar-te. No vull arriscar-me a que et passi res.

-El temps va comptant.. això vol dir que el més segur és que no arribi ni tan sols a l'any que ve tal i com va dir la doctora fa dos mesos.-

-Olivia, no era això el que voli..-

-No cal que acabis, ja ho sé a més la meva esquena va empitjorant i cada dia tinc més marques, no passa res, que passi el que tingui que passar.

ALISON

Al sortir de la feina em trobo un missatge de l'Olivia explicant-me que en Mark li ha deixat el seu quadern a la bústia i l'emoció que corre pel seu cos.

L'Olivia sempre ha sigut una noia riallera, extravertida i divertida malgrat la seva situació. Tot s'ho pren de bones maneres i gràcies a ella he sapigut valorar molt més el que tinc, avui dia no sabia que fer sense ella.

Decideixo passar-me per se casa per a que m'expliqui millor que és el que ha passat i per fer-la companyia una estona.

Quan arribo a se casa i m'explica tot, puc notar la il·lusió en la brillantor dels seus ulls. Quan ha acabat de parlar li agafo el quadern per veure com va la seva cançó i em trobo amb una nota que posa; " 622 22 21 03, truca'm quan vulguis. Mark".

-Olivia, has vist això?- Li pregunto rient.

-El qu...- Fa un crit abans d'acabar la frase, als segons es posa eufòrica i a saltar pel llit com una nena petita, al final, m'acabo afegint jo també per celebrar-ho.

-Doncs, que faràs?, quan li penses escriure?.-

-Mai.. o potser d'aquí un parell de mesos quan mori-

-Olivia no diguis això mai més o et juro que m'enfado.- li dic seria.-

-Va no rondinis més que era una broma.-

-Si? Pues escriu-li ara per recompensar aquesta broma de mal gust i et perdono.-

-Estàs boja. No em pots fer això, a més, tampoc sé que dir-li-

-No moriràs per posar-li un simple "Hola, soc l'Olivia"-

-Enserio Alison no cal.- Quan ha pronunciat aquestes paraules giro la cara per no veure-la i em faig l'enfadada.

-Alison va! Seràs així?- Segueixo sense mirar-la ni contestar-la.

-Vale, vale ja vaig!-

Als cinc minuts ja estàn xatejant i veure a l'Olivia tan feliç fa que se m'encomani a mi també.

OLÍVIA

La meva vida als últims mesos ha canviat de forma radical. Em sembla ahir quan vaig parlar per primer cop amb en Mark i a dia d'avui ja portem 2 mesos sortint. Al principi no m'ho creia ni jo, em va costar explicar-li la meva malaltia i tenia certes inseguretats per si li deixava d'agradar per això. Quan ho va sapiguer va entendre perquè només volia quedar per les nits i em va acceptar tal i com sóc. Avui dia no necessito res més, tinc al millor pare del món, a la millor amiga que podria existir i un nòvio que cada dia em fa més feliç, i a més, avui faig 18 anys.

El pare m'ha regalat una guitarra que era de la mare, crec que ha sigut el millor regal que m'han fet i em faran en tota la vida. Ara ja puc aprofitar per cantar la meva nova cançó, que he completat gràcies a l'aparició d'en Mark a la meua vida. No hi ha ningú que em doni més inspiració que ell.

El dia transcorre com un de normal fins que truca a la porta i al obrir la porta veig a en Mark amb una cistella de pícnic amb el que sospito que és el sopar.

-Estàs preparada pel teu regal de cumple? va que el sopar es refredarà- em diu amb un somriure d'orella a orella.-

-Mark! saps que no calia. Passa a dins-

-Avui hauràs de sortir tu així que posa't les sabates que ens anem.-

-Com? A on?-

-Ficat les sabates i veuràs-

No em queda remei que fer-li cas. En principi l'esperava després de sopar ja que avui es quedava a dormir per fer-me companyia el dia del meu aniversari. Abans de sortir m'acomio del pare i segueixo a en Mark mentre anem a no sé on.

Quan me'n adono ja estem al lloc, és preciós.

És una petita platja on hi han esteses un parell de tovalloles al voltant d'una foguera que n'estic segura que ha fet en Mark. El cel avui es preciós, puc comptar tots els estels i respirar l'aire pur amb olor a mar.

El sopar se'm passa volant al seu costat, estic tan còmode que estaria així tota la meva vida i m'imagino aquí asseguda entre els seus braços veient com surt el sol. Però una missatge del meu pare em desperta dels meus pensaments.

- *Olivia no arribeu molt tard, i avisa'm quan estiguen encara que estigui dormit. Bona nit, t'estimo.*

Si que es bastant tard, però decideixo quedar-me cinc minuts més a gaudir del bonic cel d'avui. Em fa una ràbia increïble no poder quedar-me a veure l'alba. Però deixo de pensar en això.

El camí de tornada a casa se'm fa igual de curt que el d'anada i no puc deixar de donar-li les gràcies a en Mark per el meravellós sopar que ha preparat i per la bona estona que m'ha fet passar.

Quan arribem a casa, tal i com em va dir el pare el vaig a avisar i un cop fet això pujem a la meva habitació. En un tres i no res ja estem amb el pijama posat i tinc a en Mark dormint al meu costat, jo, en canvi no puc parar de mirar el sostre i plantejar-me moltíssimes coses.

No sé quant de temps seguiré així, segons els informes, la meva esperança de vida acaba d'aquí dos setmanes, i jo ja ho noto en el meu aspecte. Cada dia estic més pàl·lida i prima i encara que no m'hagi tocat el sol, tinc molt mal aspecte. No vull que em vegin morir hospitalitzada i molt menys entre 4 parets blanques.

No m'ho repenso dos cops, em poso les sabates per sortir i fico a la meva bossa una tovallola i vaig de camí a la preciosa platja on havíem anat a sopar. Jo sola.

FRANK

No arriben a ser les 6 de la matinada quan em desperta en Mark neguitós dient-me que la meva filla no es a casa. El meu cor casi es para per uns segons al escoltar-lo pronunciar aquestes paraules.

-Com que no està a casa?! Olívia?- Crido nerviós

-Jo.. Estava dormint i quan he fet mitja volta ja no estava al meu costat. Ho sento.-

-No és moment per disculpar-se, on pot haver anat?! Truca a l'Alison ja!-.estic més neguitós que mai.

Mentre en Mark truca a l'Alison vaig caminant en cercle pensant on pot haver anat, d'aquí una hora surt el sol i no em puc permetre perdre a la meva filla. Als 15 minuts tinc a l'Alison a casa ajudant-me a pensar on pot estar.

Després de debatre en que fer per trobar-la, en Mark se'n recorda de les ganex que tenia l'Olivia de veure l'alba, i els cops que li ha repetit aquesta nit. El temps va passant i en tan sols 25 minuts surt el sol.

Pregunto on ha portat en Mark a l'Olivia aquesta nit i si des de allà es podria veure sortir el sol i efectivament em contesta que si, no dubtem ni dos segons més en anar cap allà corrents.

Quan arribem la trobem allà, asseguda, amb la guitarra que li he regalat. Està igual que se mare.

-Sabia que em trobaríeu, seieu.-

-Olívia que estàs fent?-

-Estic fent el que porto molt de temps desitjant, he estat 18 anys tancada a casa gairebé dia i nit, i això ja s'ha acabat, vull ser lliure. Tots sabeu que la meva esperança de vida no supera les dues setmanes, i abans de que ho dieu, no, els miracles no funcionen en aquest cas. Així que si us plau seieu tots al meu costat, avui us necessito més que mai.-Ens quedem tots callats i anem a seure al seu voltant.

El meu cor comença a accelerar quan veig que ja no es tan fosc i en un parell de minuts sortirà el sol.

-Bé, durant aquest temps heu sigut una gran inspiració per a mi, i m'heu ajudat a completar allò que em faltava per a poder cantar i tocar. Sense vosaltres aquesta cançó no hagués sigut possible.-

El sol ja ha sortit per no puc evitar veure la brillantor dels seus ulls.

L'Olivia comença a cantar amb la seva preciosa veu, està més radiant que mai. Poc a poc el sol va pujant i veiem com un raig de sol il·lumina el seu cabell pèl-roig, i així amb totes les parts del cos.

Puc notar com nota el calor del sol al seu cos i com ho està gaudint, la seva veu aguda acompanya les nostres llàgrimes.

La veig allà, com a se mare, donant-ho tot, cantant.

Abans de que acabi la cançó el seu tó de veu va baixant. La tinc entre els meus braços, amb els ulls entretancats.

-T'estimo papa.

LA XP, UNA EXTRANYA MALALTIA

La xerodèrmia pigmentada és una malaltia herèditaria poc comú. Afecta a una persona entre un milió. Aquesta malaltia afecta a la reparació del DNA, impedit la restauració del dany causat per la radiació ultraviolada

En aquesta narrativa podràs llegir la vida de l'Olívia, una jove de 17 anys la qual desafortunadament pateix aquesta malaltia.

